

(המשך מעמוד 16)

— ולא רק יהודים — אין להם דוגמה בי-עולם. ישנם כמה בתי סוהר, כגון זה שב-אלוזיירה שבנגדה, שרק מעטים יודעים על קיומם.

נתלה על מאוורר. עולם בחוץ אין מושג על מה שנעשה בבתי-סוהר אלו, הם תלו שם פעם יהודי על מאוורר גדול, כזה שתלוי מהתיקרה, ושכחו להוריד אותו בי-זמן, כשנזכרו בו הוא היה כבר מת. גופי-תו הוכנסה לקירור, ונמסרה למשפחתו רק כעבור ארבעה חודשים ו-21 יום.

מקרה אחר: כאשר יהודי בשם דוד זבי-דה מת גם הוא מעיניים, הזמינו את אשתו לכלא, החתימו אותה על ערבות, כאילו הוציאוהו לחופשי, ורק אחרי שחתמה נמס-רה לה גופתו.

יהודים רבים נוספים מתו שם מעינייהם — נוסף להרוגי המלכות הרשמיים, כמי-אלביר ננו, אשר הואשם בהשתתפות בנסיון-ההפיכה לפני כחודשיים — למרות שישב-עצור כל השנה האחרונה; ושני עולי-ה-גדרום, יחזקאל יעקב רפאל בן ה-72 (שמת-למעשה שעה לפני תלייתו, והעיראקים תלו-את גופתו) ויצחק צלאח בן ה-43.

מהארמון — זבית הקברות. אכזר-ריותה של הכת השלטת אינה מוגבלת ל-יהודים בלבד. אין זה נכון שבעת הפיכת-הנגל נורו למות רק 48 ממנהיגי המרד. האמת היא שלמעלה מאלף איש הומתו אז. ארמון רחב, משכנו לשעבר של יורש-ה-עצר, הפך לתחנתם האחרונה של אלפים, שהובאו אליו ללא משפט, נחקרו וענו, ו-יצאו משערי המפוארים רק בדרך אחת — לבית-הקברות. הארמון נקרא היום בפי-ה-עם קצר אלנאיא — ארמון הסוף.

עוצרים את מי שרוצים. חיי היום-יום בעיראק אופיי פחד. מלבד שוטרי-תנועה, אין שוטרים ברחוב. במקומם סורי-

נשיא אחמד אל-אביכר היהודי נתלה על המאוורר

קים את הרחובות צעירים חמושים לבושים-אורחית. אלה הם אנשי המישמר הלאומי — חברי מפלגת הבעת כולם.

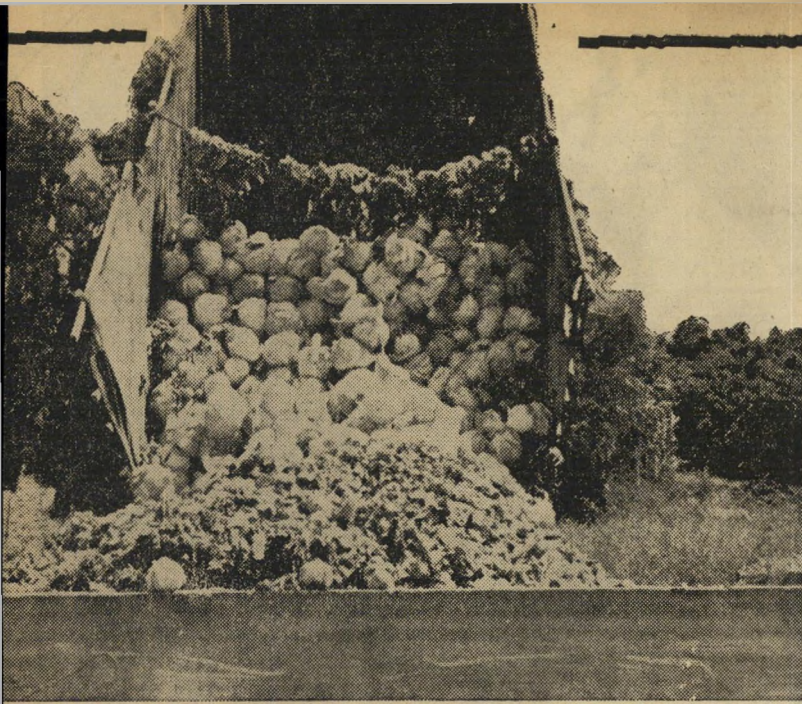
הם עוצרים כל מי שנראה להם — יהודים, נוצרים, ומוסלמים. כללי המעצר והמשפט-הנהוגים במדינת-חוק — אינם חלים עליהם. סמכויותיהם האבסולוטיות נובעות מכך ש-הם המגינים על המשטר מפני הפיכת-נגד — פחדה הראשון במעלה של כל כת שלטת בעיראק. הכת הנוכחית הכינה אפילו ל-עצמה תחנת-שידור לשעת-חירום בארמון ה-רפובליקה, למקרה שהפיכה חדשה תשתלט על התחנה הרגילה.

אל תפלו בפח! ההכרזה בדבר שיבת-היהודים לעיראק היא בלוף אחד גדול. אם העיראקים מוכנים לקבל את היהודים חזי-דה, למה הם מעלים אותם? היהודים שנוחרו-עדיין בעיראק ושאינם אסורים אינם חופי-שיים. הם עובדים אומנם בעסקיהם, אולם מוגבלים בחופש התנועה שלהם ובמשיכת-כספים מחשבונותיהם בבנקים.

כל עדיין ביטול החוקים האנטי-יהודיים נשאר ברובו המכריע על הנייר בלבד. רק שמץ מהרכוש היהודי שהוחרם — הוחזר, וגם מעט ההקלות שניתנו, הן זמניות בלבד. הן הושגו, בין היתר, בהשפעתו של אסר-עראפאת, המאמין כי ככל שירובו יהודים לחזור מישראל לארצות-ערב, יקטן הרוב-היהודי בישראל.

משום כך, אל תפתו להכרות ממשלת-עיראק. זוהי רק מלכודת.

- בגלל מחדלים
- בירוקרטיים נמשכת
- זריקת עודפי ירקות
- ופירות משובחים
- למזבלות ולרפתות
- במקום
- למסרם
- לילדים רעבים

אנשים רעבים — בהמות שבעות!

הסיבה היחידה לכך, שהם ממשיכים לר-עוב: אדישות, חוסר-יוזמה, אולת-יד וטימטום מצד המנגנון הממשלתי.

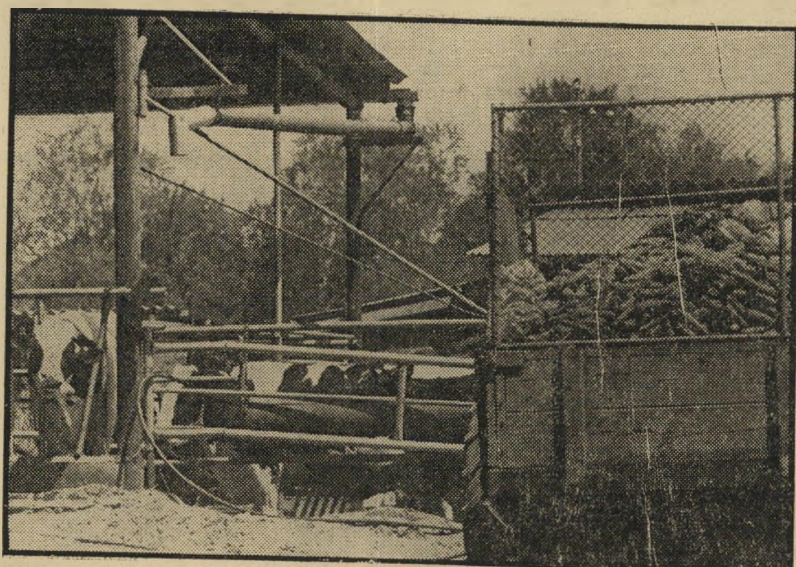
*** לילדים לא — לפרות כן

ש כן בשנה האחרונה, בה לא טעמו ילדיו של שלמה ועקינין אפילו תפוח או אגס יחיד — השמידה המועצה לשיווק ירקות 200 אלף טון עגבניות משובחות. השבוע בלבד היא השמידה 39 טון ירקות. המועצה לשיווק פירות השמידה בשלוש ה-שנים האחרונות 20 אלף טון פירות.

השמדת הירקות והפירות נעשית בשתי-דרכים: האחת — זריקתם למזבלות סורי-

ש למה ועקינין, מרחוב שופטי יש-ראל 89 ביפו, הוא אורח עני. לשלמה ואשתו 13 ילדים — ואילו הכ-נסתו מסתכמת ב-285 ל"י לחודש. משום-כך מורכב תפריטה של משפחת ועקינין מ-לחם, בצל, וזיתים — וגם אלו בצמצום. לא אחת, בעיקר לקראת סוף החודש, חשים-הילדים את טעמו של הרעב.

אולם ילדיו של שלמה — כאותה ילדה אלמונית מבית-שאן, שזיעזעה בזמנו את-המדינה כאשר הכריזה ברדיו: „אני רעבה“ — וכאלפי ילדים אחרים בישראל החיים-סמוך לסף הרעב, וגורלם נגזר לגדול-כחושים וחלושים כתוצאה מתת-תזונה — כל הילדים האלו היו יכולים להיות שבעים — למרות שלהוריהם אין כסף להאכילם-לשובע.

משאית עמוסה עודפי ירקות חזנה ליד רפת, פורקת ירקות-טון א' כמזון לפרות. בתמונה למעלה: משאית טעונת עוד-פיים פורקת את מיטענה במזבלה — סימן מובהק ואופייני של חברת-השפעת המודרנית.

ירקות לפרות

אשקלון

מסע

נגד הרב

לתושבי אשקלון אין מבחר של מקומות-בידור. מרביתם מבלים את זמנם הפנוי בבתי-הקפה אשר בעיר. השבוע, בחג הפסח, רגשו כל יושבי בתי-הקפה, כאשר צעי-

רים חובש-כיפות עברו ביניהם וחילקו-כרוזי פלסתר. הכרוזים לא היו אנונימיים. היו תחומים-עליהם כל מוסדות הדת בעיר, החל מועד-ארגון המורים הדתיים, המשך בחברי-מר-עצת סניף המפד"ל בעיר וכלה חברי ה-מועצה הדתית. האיש ששימש נושא לחיצי התקפתם היה לא אחר מאשר הרב מאיר הלנר, רב העיר, יוצא הונגריה ואב לחמישה-ילדים.

יות. השנייה — מסירתם חנינם לחקלאים, המאכילים בהם את משק החי שלהם. וכך, בעוד ילדיו של שלמה ועקינין ואלפי-ילדים אחרים סובלים מתת-תזונה, אינם-זוכים לאכול פרי או ירק, ואלפי משפחות-נוספות נאלצות להסתפק בתוצרת זולה, סוג ב', נהנים סוסים ופרות ברחבי ישראל-מאגסים, תפוחי-עץ, אפרסקים, עגבניות — כולם סוג א'.

מדוע אפשר לתת את עודפי הירקות ר-הפירות האלו חנינם לבהמות — אך אי-אפשר לתיתם חנינם לילדיו של ועקינין, ל-אלפי משפחות נזקקות הסעד בישראל, למח-נות הפליטים ברצועה?

*** מוכנים לתת — ואין לזקק

ה תשובה מדהימה בסיכולותה. אומר-האחיעם בן-יעקוב, מנהל המועצה לייצור-ושיווק ירקות: „אני רק מחכה לטלפון ממשרד הסעד או-ממושל רצועת עזה כדי לתת להם עשרות-טון של עודפי ירקות, אותם אנו שולחים-כעת מחוסר ברירה לרפתות.“

מדוע אין בן-יעקוב, ועמיתו יוסף גרוס, מנהל המועצה לייצור ושיווק פירות, מקב-לים טלפון זה?

תשובת משרד הסעד: „אנו דנים במצב, אולם אין לנו עדיין פיתרון.“

מה פירוש „עדיין דנים“ כאשר מצב זה, שבו מצד אחד ילדים רעבים, ומצד שני-עודפי מזון חנינם — נמשך כבר שנים? מה פירוש „אין פיתרון“ — כאשר הפיתרון-מוגש על מגש? מה יש כאן לדון כל כך-הרבה?

תשובת משרד הסעד ראויה להירשם ב-היסטוריה של הביורוקרטיה: „אין לנו המנגנון הדרוש.“

* המועצה קונה את עודפי הפירות ו-הירקות מהחקלאים, משלמת להם עבורם, ומשמיה אותם, כדי למנוע הצפת השוק בעודפי סחורה, דבר שיגרם לירידת ה-מחירים.

הרב נגד המנהל. המשמיעים האשימו את הרב הלנר ביצירת אווירה של חוסר-אונים בעיר, מריבות, שנאת-חנינם בין-עדות והורדת קרן הדת, תבעו להקים גוף ציבורי-רי שיפעל להרחקת הרב ממשרתו.

במכתבים ששיגרו למערכות העיתונים, האשימו מתנגדיו של הרב את הלנר בשורה-שלימה של האשמות, שכל אחת מהן דיה-להוות לשון הרע.